

[Lizzie Lichtenberg]

af denne paragraf. Jeg kan tilslutte mig ministerens fortolkning af paragraffen og udtrykke mit håb om, at kommunerne vil være opmærksom på udviklingen i efterspørgselen af daginstitutionsplasserne, som er anbefalet ministeren, men det er jo nok også det, kommunerne er. Det Konservative Folkeparti ønsker at diskutere, hvordan en indsats for børnefamilierne kan prioriteres, og hvordan ressourcerne og tilbud på offentlige pasningstilbud fremtidig bør tilrettelægges, men det får vi jo mulighed for, når Udvalget om Børns Dagligdag kommer med sin handlingsplan. Det er også noget af det, der vil indgå i behandlingen senere i dag af beslutningsforslag nr. B 57 og B 59, for 1960'ernes og 1970'ernes offentlige pasningstilbud er ikke tilstrækkelige og ikke fleksible nok til løsning af hverken dagens eller fremtidens behov. Men rundt om i kommunerne er der allerede igangsat mange forsøg, hvis resultater også må indgå i fremtidens løsninger.

Agerschou (SF):

Det var en underlig uengageret besvarelse, socialministeren gav af forespørgslen. Vi fik en teknisk gennemgang, der drejede sig om, at det ikke er ulovligt for kommunerne at have ventelister. Nej, det er vi godt klar over. Vi er godt klar over, at § 69 i bistandsloven via en eller anden juridisk spidsfindighed ikke pålægger kommunerne at have det tilstrækkelige antal pladser, og det har vi heller ikke hævdet i forespørgslen tekst. Der taler vi netop om indholdet af § 69, og vi mener ikke, det kan bortforklares af en eller anden jurist i de højere lønrammer, at det er meningen med indholdet i § 69.

Så siger ministeren, at det er kommunernes problem. Det er jo ikke noget fast princip hos den borgerlige regering. Når kommunerne har penge i kassen, er det ikke bare kommunenes problem, så er det i høj grad også regeringens problem: man kommer simpelt hen og hugger dem.

Mangelen på daginstitutioner er ikke noget nyt problem – tværtimod. I 1980 gjorde Børnekommissionen i sin betænkning opmærksom på, at der var en betydelig udækket efterspørgsel efter daginstitutionsplasser og andre dagforanstaltninger for børn. Børnekommissionen fandt det helt afgørende, at der såvel af pasningsmæssige som af pædagogiske grunde var en plads i en offentligt formidlet dagforanstalt-

ning til alle børn, hvis forældre ønskede det. Børnekommissionen prioriterede faktisk en udbygning af kapaciteten højest og mente, at ventelisterne skulle afskaffes totalt efter en rimelig overgangsperiode. Det er stadig, otte år efter betænkningen, ikke sket, og det er præcis det problem, forespørgslen drejer sig om. Den er et forsøg på omsider at komme i gang. I de otte år, der er gået, er der ikke gjort alvorlige forsøg på at løse problemet og det er faktisk slemt.

I september 1987 offentliggjorde Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund en ventelisteundersøgelse, hvis resultater generelt godkendes som korrekte bl.a. også af Socialministeriet. Den viser, at 50.000 børn er på venteliste, heraf 30.000 med et akut behov. Af disse 30.000 er 28.000 i alderen fra 0 til 10 år. Tallene er klart minimumstal, fordi man har taget alle mulige forbehold i nedadgående retning for at undgå overdrivelser. Undersøgelsen forsøger f.eks. ikke skønsmæssigt at medregne tal fra ca. 30 kommuner, som ikke deltog.

Undersøgelsen viser yderligere, at antallet af børn på venteliste er steget med ca. 50 pct. på tre år, og det er en udvikling, der alene på grund af befolkningsudviklingen vil accelerere. Til alt dette kommer, at ca. 39.000 børn passes i sort dagpleje. En pæn del af disse børn ville efter al sandsynlighed befinde sig på en venteliste til en daginstitutionsplass, hvis forældrene ellers troede på, at det nyttede noget.

Det var tallene. De viser klart, at ventelisterne for børn til daginstitutioner er et problem, der har fået lov til at vokse sig stort, uden at der løbende er taget initiativ til at gøre noget ved det. Det betyder også, at det ikke kan løses fra den ene dag til den anden – det vil jeg senere vende tilbage til.

De lange ventelister medfører utålelige problemer for mange forældre. Der er utallige eksempler på, at folk ryger på kontanthjælp som en direkte følge af mangelen på daginstitutionsplasser. Der er kommuner, som opgiver velmotiverede revalideringsforsøg på forhånd, fordi det er umuligt at anvise en plads på en daginstitution til de pågældendes børn, og det kan betyde en helt unødvendig social nedtur. Det er helt uacceptabelt, at vi kan risikere en ond cirkel på den måde.

Vi ved, at der er specielt borgerlige politikerne, som vil afvise, at der overhovedet er et pro-